Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

DYREKTYWA 2002/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 16 grudnia 2002 r.

w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Dyrektywa 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r.	L 79	9	24.3.2005
►M2	Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r.	L 177	1	30.6.2006
►M3	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/25/WE z dnia 11 marca 2008 r.	L 81	40	20.3.2008
►M4	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r.	L 335	1	17.12.2009
►M5	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r.	L 331	120	15.12.2010
►M6	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r.	L 326	113	8.12.2011
►M7	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r.	L 176	338	27.6.2013
►M8	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r.	L 314	64	5.12.2019
►M9	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2864 z dnia 13 grudnia 2023 r.	L 2864	1	20.12.2023

▼B

DYREKTYWA 2002/87/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 16 grudnia 2002 r.

w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

ROZDZIAŁ I

CEL ORAZ DEFINICJE

▼M6

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, które otrzymały zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE ([1]), art. 5 dyrektywy 2004/39/WE ([2]), art. 3 dyrektywy 2005/68/WE ([3]), art. 6 dyrektywy 2006/48/WE ([4]), art. 5 dyrektywy 2009/65/WE ([5]), art. 14 dyrektywy 2009/138/WE ([6]) lub art. 6–11 dyrektywy 2011/61/UE ([7]), oraz które stanowią część konglomeratu finansowego.

Niniejsza dyrektywa zmienia również stosowne zasady sektorowe mające zastosowanie do podmiotów objętych regulacją na mocy tych dyrektyw.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy:

1) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE;

([1]) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1).
([2]) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).
([3]) Dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1).
([4]) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1).
([5]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).
([6]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).
([7]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

▼M6

2) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 13 pkt 1, 2 lub 3 dyrektywy 2009/138/WE;

3) „przedsiębiorstwo inwestycyjne” oznacza przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE, w tym firmy, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ([1]), lub przedsiębiorstwo, którego siedziba mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy dyrektywy 2004/39/WE, gdyby jego siedziba mieściła się w Unii;

4) „podmiot objęty regulacją” oznacza instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, przedsiębiorstwo inwestycyjne, spółkę zarządzania aktywami lub zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym;

5) „spółka zarządzania aktywami” oznacza spółkę zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE, lub przedsiębiorstwo, którego siedziba statutowa mieści się w państwie trzecim i które wymagałyby zezwolenia na mocy tej dyrektywy, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii;

5a) „zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym” oznacza zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b), l) i ab) dyrektywy 2011/61/UE lub przedsiębiorstwo, którego siedziba mieści się w państwie trzecim i które wymagałyby zezwolenia na mocy tej dyrektywy, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii;

6) „zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 4, 5 lub 6 dyrektywy 2009/138/WE lub podmiot specjalnego przeznaczenia w rozumieniu art. 13 pkt 26 dyrektywy 2009/138/WE;

▼M8

7) „zasady sektorowe” oznaczają akty prawne Unii dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad podmiotami objętymi regulacją, w szczególności rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ([2]) i (UE) 2019/2033 ([3]) oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE, 2013/36/UE ([4]), 2014/65/UE ([5]) i (UE) 2019/2034 ([6]);

([1]) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).

([4]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

([5]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

([6]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64)

▼M6

8) „sektor finansowy” oznacza sektor składający się z jednego lub większej liczby następujących podmiotów:

   a) instytucji kredytowej, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa usług pomocniczych w rozumieniu art. 4 pkt 1, 5 lub 21 dyrektywy 2006/48/WE (zwanych dalej razem „sektorem bankowym”);

   b) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej w rozumieniu art. 13 pkt 1, 2, 4 lub 5 lub art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE (zwanych dalej razem „sektorem ubezpieczeń”);

   c) firmy inwestycyjnej w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE (zwanych dalej razem „sektorem usług inwestycyjnych”);

9) „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza jednostkę dominującą określoną w art. 1 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych ([1]) lub każde przedsiębiorstwo, które – w opinii właściwych władz – skutecznie wywiera dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo;

10) „przedsiębiorstwo zależne” oznacza jednostkę zależną określoną w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG lub każde przedsiębiorstwo, na które – w opinii właściwych władz – przedsiębiorstwo dominujące skutecznie wywiera dominujący wpływ, lub wszystkie jednostki zależne takich przedsiębiorstw zależnych;

11) „udział kapitałowy” oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ([2]), lub bezpośrednią lub pośrednią własność co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;

12) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego przedsiębiorstw zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub przedsiębiorstwa zależne posiadają udział kapitałowy, lub przedsiębiorstwa powiązane ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, i obejmującą wszelkie ich podgrupy;

12a) „kontrola” oznacza związek między przedsiębiorstwem dominującym i przedsiębiorstwem zależnym określony w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG, lub podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem;

13) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są ze sobą powiązane poprzez kontrolę lub udział kapitałowy, lub sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są trwale powiązane z jedną i tą samą osobą poprzez stosunek kontroli;

14) „konglomerat finansowy” oznacza grupę lub podgrupę, w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot objęty regulacją lub w przypadku gdy co najmniej jedno z przedsiębiorstw zależnych w grupie lub podgrupie jest podmiotem objętym regulacją, i które spełniają następujące warunki:

   a) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot objęty regulacją:

([1]) Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.
([2]) Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

▼M6

(i) podmiot ten jest przedsiębiorstwem dominującym podmiotu sektora finansowego, podmiotem posiadającym udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego, lub podmiotem powiązanym z podmiotem sektora finansowego w sposób, o którym mowa w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;

(ii) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej jeden z nich funkcjonuje w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych; oraz

(iii) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy lub podgrupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy; lub

b) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy nie stoi podmiot objęty regulacją:

(i) działalność grupy lub podgrupy prowadzona jest głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy;

(ii) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej z nich jeden funkcjonuje w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych; oraz

(iii) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy lub podgrupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy;

15) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza przedsiębiorstwo dominujące, inne niż podmiot objęty regulacją, które wraz ze swoimi przedsiębiorstwami zależnymi – z których co najmniej jedno jest podmiotem objętym regulacją, którego siedziba mieści się w Unii – oraz z innymi podmiotami stanowi konglomerat finansowy;

16) „właściwe władze” oznaczają władze krajowe państw członkowskich upoważnione na mocy przepisów ustawowych lub wykonawczych do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji, przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, spółkami zarządzania aktywami lub zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym, zarówno na poziomie indywidualnym, jak i na poziomie grupy;

17) „odpowiednie właściwe władze” oznaczają:

a) właściwe władze państw członkowskich odpowiedzialne za sektorowy nadzór na poziomie grupy nad wszelkimi podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją, w szczególności nad najwyższym przedsiębiorstwem dominującym w sektorze;

b) koordynatora wyznaczonego zgodnie z art. 10, jeżeli nie są nim władze, o których mowa w lit. a);

c) w stosownych przypadkach – inne właściwe władze odpowiednie w opinii władz, o których mowa w lit. a) i b);

▼M6

18) „transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do grupy” oznaczają wszystkie transakcje dokonywane przez podmioty konglomeratu finansowego objęte regulacją, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio innych przedsiębiorstw tej samej grupy lub jakiejkolwiek osoby fizycznej lub prawnej powiązanej z przedsiębiorstwami należącymi do tej grupy na podstawie bliskich powiązań, do celów wypełnienia zobowiązania, bez względu na to, czy ma ono charakter umowny, oraz bez względu na to, czy dotyczy płatności;

19) „koncentracja ryzyka” oznacza wszelkie narażenie na ryzyko wiążące się potencjalnymi stratami, które są wystarczająco duże, aby zagrozić wypłacalności lub ogólnej pozycji finansowej podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją, niezależnie od tego, czy takie narażenie jest spowodowane ryzykiem kontrahenta/ryzykiem kredytowym, ryzykiem inwestycyjnym, ryzykiem ubezpieczeniowym, ryzykiem rynkowym, innymi rodzajami ryzyka, lub połączeniem lub współwystępowaniem tych rodzajów ryzyka.

Do chwili wejścia w życie wszelkich regulacyjnych norm technicznych przyjętych zgodnie z art. 21a ust. 1 lit. b) opinia, o której mowa w pkt 17 lit. c), uwzględnia w szczególności udział rynkowy podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją w innych państwach członkowskich, zwłaszcza jeśli przekracza on 5 %, oraz rangę w konglomeracie finansowym każdego podmiotu objętego regulacją prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim.

▼B

Artykuł 3

Progi umożliwiające identyfikowanie konglomeratu finansowego

▼M6

1. Do celów ustalenia, czy działalność grupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. b) ppkt (i), stosunek sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego objętych i nieobjętych regulacją, należących do grupy, do sumy bilansowej grupy jako całości powinien przekraczać 40 %.

2. Do celów ustalenia, czy działalność w różnych sektorach finansowych ma istotne znaczenie w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii) dla każdego sektora finansowego, średni stosunek sumy bilansowej tego sektora finansowego do sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego należących do grupy oraz stosunek wymogów dotyczących wypłacalności tego samego sektora finansowego do ogólnych wymogów dotyczących wypłacalności podmiotów sektora finansowego należących do grupy powinien przekraczać 10 %.

Do celów niniejszej dyrektywy najmniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najniższej średniej, a najważniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najwyższej średniej. Do celów obliczenia średniej oraz pomiaru najmniejszych i najważniejszych sektorów finansowych sektor bankowy oraz sektor usług inwestycyjnych uwzględnia się łącznie.

Spółki zarządzania aktywami zalicza się do sektora, do którego należą one w ramach grupy. Jeżeli nie należą one wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się je do najmniejszego sektora finansowego.

▼M6

Zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym zalicza się do sektora, do którego należą w ramach grupy. Jeżeli nie należą oni wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się ich do najmniejszego sektora finansowego.

3. Działalność międzysektorową uznaje się również za istotną w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii), jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora finansowego w grupie przekracza 6 miliardów EUR.

Jeżeli grupa nie osiąga progu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, odpowiednie właściwe władze mogą podjąć decyzję, w drodze wspólnego porozumienia, o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Odpowiednie właściwe władze mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli w ich opinii włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem powiadamia się inne właściwe władze i zostają one – z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności – podane do wiadomości publicznej przez właściwe władze.

3a. Jeżeli grupa osiąga próg, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ale najmniejszy sektor nie przekracza 6 miliardów EUR, odpowiednie właściwe władze mogą podjąć decyzję, w drodze wspólnego porozumienia, o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Odpowiednie właściwe władze mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli w ich opinii włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem powiadamia się inne właściwe władze i zostają one – z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności – podane do wiadomości publicznej przez właściwe władze.

▼B

4. W celu stosowania ust. 1, 2 i 3 odpowiednie właściwe władze mogą w drodze wspólnego porozumienia:

▼M6

a) wykluczyć podmiot przy obliczaniu wskaźników w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 5, chyba że podmiot przeniósł się z państwa członkowskiego do państwa trzeciego i istnieją dowody na to, że podmiot ten zmienił lokalizację w celu uniknięcia regulacji;

▼B

b) uwzględniać zgodność z progami przewidzianymi w ust. 1 i 2 przez trzy kolejne lata tak, aby uniknąć nagłych zmian regulacyjnych oraz nie uwzględniać takiej zgodności, jeżeli w strukturze grupy zachodzą istotne zmiany;

▼M6

c) wykluczyć jeden udział kapitałowy lub większą liczbę udziałów kapitałowych w mniejszym sektorze, jeżeli udziały te mają decydujące znaczenie dla zidentyfikowania konglomeratu finansowego i łącznie nie są znaczące odniesieniu do celów sprawowania dodatkowego nadzoru.

▼B

Jeżeli konglomerat finansowy został określony zgodnie z ust. 1, 2 i 3, decyzje wskazane w akapicie pierwszym niniejszego ustępu podejmuje się na podstawie wniosku złożonego przez koordynatora tego konglomeratu finansowego.

▼M6

5. W celu stosowania ust. 1 i 2 odpowiednie właściwe władze mogą, w przypadkach wyjątkowych oraz w drodze wspólnego porozumienia, zastąpić kryterium oparte na sumie bilansowej jednym lub większą liczbą następujących parametrów lub dodać jeden lub większą liczbę tych parametrów, jeżeli w ich opinii parametry te są szczególnie przydatne do celów dodatkowego nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy: struktura dochodów, działalność nieujęta w bilansie, całkowita wartość zarządzanych aktywów.

▼B

6. W celu stosowania ust. 1 i 2, jeżeli wskaźniki określone w tych ustępach spadają odpowiednio poniżej 40 % i 10 % dla konglomeratów będących już przedmiotem dodatkowego nadzoru, stosuje się niższe wskaźniki, odpowiednio 35 % i 8 %, przez kolejne trzy lata w celu uniknięcia nagłych zmian reżimu.

Podobnie w celu zastosowania ust. 3, jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora finansowego grupy spada poniżej 6 miliardów EUR w przypadku konglomeratów będących już przedmiotem dodatkowego nadzoru, stosuje się przez trzy kolejne lata niższą kwotę 5 bilionów EUR w celu uniknięcia nagłych zmian reżimu.

W okresie określonym w niniejszym ustępie koordynator może, za zgodą innych odpowiednich właściwych władz, podjąć decyzję, że niższe wskaźniki lub niższe kwoty określone w niniejszym ustępie przestają obowiązywać.

7. Obliczenia dotyczące bilansu określone w niniejszym artykule wykonuje się na podstawie zagregowanej sumy bilansowej wszystkich podmiotów grupy, zgodnie z ich sprawozdaniami rocznymi. Do celów tego obliczenia uwzględnia się przedsiębiorstwa, w których posiadany jest udział kapitałowy, w odniesieniu do wartości ich sumy bilansowej odpowiadającej zagregowanemu proporcjonalnemu udziałowi będącemu w posiadaniu grupy. Jednakże jeżeli dostępne są skonsolidowane sprawozdania finansowe, wykorzystuje się je zamiast rachunków zagregowanych.

Wymogi dotyczące wypłacalności określone w ust. 2 i 3 oblicza się zgodnie z przepisami właściwych zasad sektorowych.

▼M6

8. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ([1]) („EUNB”), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ([2]) („EUNUiPPE”) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ([3]) („EUNGiPW”) (zwane dalej razem „Europejskimi Urzędami Nadzoru”) – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w odniesieniu do stosowania ust. 2, 3, 3a, 4 i 5 niniejszego artykułu.

9. Właściwe władze co roku ponownie oceniają odstąpienia od stosowania dodatkowego nadzoru i dokonują przeglądu wskaźników ilościowych określonych w niniejszym artykule oraz ocen opartych na ryzyku zastosowanych do grup finansowych.

▼B

Artykuł 4

Identyfikowanie konglomeratu finansowego

1. Właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją, identyfikują, na podstawie art. 2, 3 i 5, każdą grupę, którą obejmuje zakres stosowania niniejszej dyrektywy.

▼M6

W tym celu:

— właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją w grupie, ściśle współpracują ze sobą,

— jeżeli właściwe władze są zdania, że podmiot objęty regulacją, który otrzymał zezwolenie od tych właściwych władz, jest członkiem grupy, która może być konglomeratem finansowym, którego jeszcze nie zidentyfikowano zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwe władze informują o swojej opinii inne zainteresowane właściwe władze oraz Wspólny Komitet.

▼M5

2. Koordynator wyznaczony zgodnie z art. 10 informuje przedsiębiorstwo dominujące stojące na czele grupy lub, w przypadku braku przedsiębiorstwa dominującego, podmiot objęty regulacją, o najwyższej sumie bilansowej w najważniejszym sektorze finansowym w grupie, o tym, że grupa została zidentyfikowana jako konglomerat finansowy oraz że wyznaczono koordynatora.

▼M6

Koordynator informuje również właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją, należącym do grupy, właściwe władze państwa członkowskiego, w którym mieści się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, oraz Wspólny Komitet.

([1]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.
([2]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.
([3]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

▼M6

3. Wspólny Komitet publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej wykaz konglomeratów finansowych określonych zgodnie z art. 2 pkt 14. Informacje te są dostępne poprzez hiperłącze na stronie internetowej każdego z Europejskich Urzędów Nadzoru.

Nazwy każdego z objętych regulacją podmiotów, o których mowa w art. 1, które stanowią część konglomeratu finansowego, wpisuje się na listę, którą Wspólny Komitet publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej.

▼B

ROZDZIAŁ II

DODATKOWY NADZÓR

SEKCJA 1

ZAKRES

Artykuł 5

Zakres dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 1

1. Bez uszczerbku dla przepisów w sprawie nadzoru zawartych w zasadach sektorowych Państwa Członkowskie zapewniają dodatkowy nadzór na podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 1 w zakresie oraz w sposób przewidziany w niniejszej dyrektywie.

2. Zgodnie z art. 6-17 przedmiotem dodatkowego nadzoru na poziomie konglomeratu finansowego są następujące podmioty objęte regulacją:

a) każdy podmiot objęty regulacją stojący na czele konglomeratu finansowego;

▼M6

b) każdy podmiot objęty regulacją, którego przedsiębiorstwem dominującym jest finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii;

▼B

c) każdy podmiot objęty regulacją, powiązany z podmiotem innego sektora finansowego według powiązania w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.

Jeżeli konglomerat finansowy stanowi podgrupę innego konglomeratu finansowego, który spełnia wymogi akapitu pierwszego, Państwa Członkowskie mogą stosować art. 6-17 jedynie do podmiotów objętych regulacją należących do tej ostatniej grupy, a każde odniesienie niniejszej dyrektywy do określeń grupa i konglomerat finansowy będzie rozumiane jako odnoszące się do tej ostatniej grupy.

▼M6

3. Każdy podmiot objęty regulacją, który nie jest poddany dodatkowemu nadzorowi zgodnie z ust. 2, a którego przedsiębiorstwo dominujące jest podmiotem objętym regulacją lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, mający siedzibę zarządu w państwie trzecim, jest poddany dodatkowemu nadzorowi na poziomie konglomeratu finansowego w zakresie przewidzianym w art. 18 oraz w sposób przewidziany w tym artykule.

▼B

4. Jeżeli osoby posiadają udział kapitałowy lub powiązania kapitałowe z jednym lub większą liczbą podmiotów objętych regulacją lub wywierają istotny wpływ na te podmioty bez posiadania udziału kapitałowego lub powiązań kapitałowych, inaczej niż w przypadkach określonych w ust. 2 i 3, odpowiednie właściwe władze ustalają, w drodze wspólnego porozumienia oraz zgodnie z prawem krajowym, czy oraz w jakim zakresie ma być sprawowany dodatkowy nadzór nad podmiotami objętymi regulacją w taki sposób, jakby stanowiły one konglomerat finansowy.

▼M6

W celu stosowania takiego dodatkowego nadzoru, co najmniej jeden z podmiotów musi być podmiotem objętym regulacją, o którym mowa w art. 1, oraz muszą być spełnione warunki określone w art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (ii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (ii) oraz w art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii). Odpowiednie właściwe władze podejmują decyzję uwzględniając cele dodatkowego nadzoru przewidziane w niniejszej dyrektywie.

▼B

Do celów stosowania akapitu pierwszego do „grup kooperacyjnych” właściwe władze muszą uwzględnić publiczne zobowiązania finansowe tych grup odnoszące się do innych podmiotów finansowych.

5. Bez uszczerbku dla przepisów art. 13 sprawowanie dodatkowego nadzoru na poziomie konglomeratu finansowego w żadnym przypadku nie oznacza, że właściwe władze zobowiązane są do pełnienia funkcji nadzorczej w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego państwa trzeciego lub podmiotów nieobjętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego na zasadzie autonomicznej.

SEKCJA 2

SYTUACJA FINANSOWA

Artykuł 6

Adekwatność kapitałowa

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych dodatkowy nadzór nad adekwatnością kapitałową podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego sprawowany jest zgodnie z zasadami ustanowionymi w sekcji 3 art. 9 ust. 2-5 niniejszego rozdziału oraz w załączniku I.

2. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego zapewnienia funduszy własnych dostępnych na poziomie konglomeratu finansowego, które w każdym przypadku są co najmniej równe wymaganiom adekwatności kapitałowej, obliczonym zgodnie z załącznikiem I.

Państwa Członkowskie wymagają również od podmiotów objętych regulacją wprowadzenia właściwej polityki adekwatności kapitałowej na poziomie konglomeratu finansowego.

Wymagania określone w akapicie pierwszym i drugim podlegają kontroli nadzorczej koordynatora zgodnie z sekcją 3.

▼B

Koordynator zapewnia, że podmioty objęte regulacją lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej dokonuje obliczeń określonych w akapicie pierwszym co najmniej raz w roku.

Podmiot objęty regulacją, stojący na czele konglomeratu finansowego w rozumieniu art. 1 lub, jeżeli na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub podmiot objęty regulacją należący do konglomeratu finansowego, zidentyfikowanego przez koordynatora, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem finansowym przedkłada koordynatorowi wyniki obliczeń i odpowiednie dane wykorzystane do tych obliczeń.

▼M6

3. Do celów obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, zakresem dodatkowego nadzoru zgodnie z załącznikiem I obejmuje się następujące podmioty:

a) instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych;

b) zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową;

c) przedsiębiorstwo inwestycyjne;

d) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

4. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratu finansowego przy zastosowaniu metody 1 („konsolidacja rachunkowości”), o której mowa w załączniku I do niniejszej dyrektywy, fundusze własne oraz wymogi dotyczące wypłacalności podmiotów należących do grupy oblicza się poprzez zastosowanie odpowiednich zasad sektorowych dotyczących formy i zakresu konsolidacji ustanowionych w szczególności w art. 133 i 134 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 221 dyrektywy 2009/138/WE.

W przypadku zastosowania metody 2 („odliczenie i agregacja”), o której mowa w załączniku I, obliczenie uwzględnia proporcjonalny udział kapitału subskrybowanego znajdujący się pośrednio lub bezpośrednio w posiadaniu przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udział kapitałowy w innym podmiocie grupy.

▼B

5. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej koordynator może podjąć decyzję o nieobejmowaniu określonego podmiotu zakresem stosowania, w następujących przypadkach:

a) jeżeli podmiot ten znajduje się w państwie trzecim, w którym występują przeszkody prawne dotyczące przekazywania niezbędnych informacji, bez uszczerbku dla zasad sektorowych odnoszących się do obowiązku właściwych władz w zakresie odmowy udzielenia zezwolenia, jeżeli skuteczne wykonywanie powierzonych im funkcji nadzorczych jest uniemożliwione;

▼B

b) jeżeli podmiot, w odniesieniu do celów sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego, nie jest znaczący;

c) jeżeli włączenie podmiotu byłoby niewłaściwe lub wprowadzające w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.

Jednakże jeżeli wyłączeniu ma podlegać kilka podmiotów na mocy akapitu pierwszego lit. b), muszą one jednak zostać włączone, jeżeli łącznie są znaczące.

W przypadkach wymienionych w akapicie pierwszym lit. c), z wyjątkiem pilnych przypadków, koordynator przed podjęciem decyzji zasięga opinii innych odpowiednich właściwych władz.

Jeżeli koordynator nie włącza podmiotu objętego regulacją do zakresu stosowania na podstawie jednego z przypadków przewidzianych w akapicie pierwszym lit. b) i c), właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym mieści się siedziba tego podmiotu, mogą zwrócić się do podmiotu stojącego na czele konglomeratu finansowego o udzielenie informacji, które mogą ułatwić sprawowanie nadzoru nad podmiotem objętym regulacją.

Artykuł 7

Koncentracja ryzyka

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych dodatkowy nadzór nad koncentracją ryzyka podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego sprawuje się zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale sekcja 3 art. 9 ust. 2–4 oraz w załączniku II.

2. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego przedkładania koordynatorowi sprawozdań, co najmniej raz na rok, dotyczących każdej znaczącej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego, zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym artykule oraz w załączniku II. Podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, stojący na czele konglomeratu finansowego lub, jeżeli na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, lub podmiot objęty regulacją należący do konglomeratu finansowego zidentyfikowany przez koordynatora po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem finansowym, przekazuje koordynatorowi niezbędne informacje.

Takie koncentracje ryzyka są przedmiotem kontroli nadzorczej koordynatora, zgodnie z sekcją 3.

▼M6

3. Do czasu dalszej koordynacji ustawodawstwa Unii państwa członkowskie mogą określić limity ilościowe, upoważnić swoje właściwe władze do określenia limitów ilościowych, lub przyjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru, w odniesieniu do każdej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.

▼B

4. Jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, zasady sektorowe dotyczące koncentracji ryzyka najważniejszego sektora finansowego w konglomeracie finansowym, jeżeli taki istnieje, stosuje się do tego sektora jako całości, w tym do finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

▼M6

5. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad koncentracją ryzyka zgodnie z ust. 1–4 niniejszego artykułu. Aby uniknąć powielania, w wytycznych zapewnia się dostosowanie stosowania narzędzi nadzorczych przewidzianych w niniejszym artykule do stosowania art. 106–118 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 244 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1–4 niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

▼B

Artykuł 8

Transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy

1. Bez uszczerbku dla zasad sektorowych dodatkowy nadzór nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego sprawuje się zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym rozdziale, sekcja 3 art. 9 ust. 2–4 oraz w załączniku II.

2. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego i co najmniej raz w roku przedkładania koordynatorowi sprawozdań w sprawie wszelkich transakcji podmiotów objętych regulacją, dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, zgodnie z zasadami ustanowionymi w niniejszym artykule oraz w załączniku II. Ponieważ do tej pory nie ustalono definicji progów określonych w załączniku II akapit pierwszy zdanie ostatnie, transakcję dokonaną między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy uznaje się za istotną, jeżeli jej kwota przekracza 5 % ogólnej kwoty wymagań adekwatności kapitałowej na poziomie konglomeratu finansowego.

Podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, stojący na czele konglomeratu finansowego lub, jeżeli na czele konglomeratu nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub podmiot objęty regulacją należący do konglomeratu finansowego, zidentyfikowany przez koordynatora po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz z konglomeratem finansowym przekazuje koordynatorowi niezbędne informacje.

Takie transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy są przedmiotem kontroli nadzorczej koordynatora.

▼M6

3. Do czasu dalszej koordynacji ustawodawstwa Unii państwa członkowskie mogą określić limity ilościowe i wymogi jakościowe, upoważnić swoje właściwe władze do określenia limitów ilościowych lub wymogów jakościowych, lub przyjąć inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru, w odniesieniu do transakcji podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy.

▼B

4. Jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, zasady sektorowe odnoszące się do transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do grupy najważniejszego sektora finansowego w konglomeracie finansowym stosuje się do tego sektora jako całości, w tym także do finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

▼M6

5. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy zgodnie z ust. 1–4 niniejszego artykułu. Aby uniknąć powielania, w wytycznych zapewnia się dostosowanie stosowania narzędzi nadzorczych przewidzianych w niniejszym artykule do stosowania art. 245 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1–4 niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

▼B

Artykuł 9

Mechanizmy kontroli wewnętrznej i procesy zarządzania ryzykiem

1. Państwa Członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją wprowadzenia, na poziomie konglomeratu finansowego, odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej, włącznie z rzetelnymi procedurami administracyjnymi i rachunkowymi.

2. Procesy zarządzania ryzykiem obejmują:

a) rzetelne administrowanie oraz zarządzanie wraz z zatwierdzaniem i okresową kontrolą strategii i polityk, wykonywaną przez właściwe organy zarządzające na poziomie konglomeratu finansowego w odniesieniu do wszelkiego ryzyka, które zakładają;

b) właściwe polityki adekwatności kapitałowej do celu przewidywania wpływu strategii ich działalności na profil ryzyka oraz wymogi kapitałowe określone zgodnie z art. 8 i załącznikiem I;

c) właściwe procedury zapewniające, że systemy monitorowania ich ryzyka są dobrze zintegrowane z ich organizacją oraz że podejmowane są wszelkie środki w celu zapewnienia, że systemy wprowadzone w życie we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem dodatkowego nadzoru są spójne w sposób umożliwiający zmierzenie ryzyka, jego monitorowanie i kontrolowanie na poziomie konglomeratu finansowego;

▼M5

d) uzgodnienia dotyczące wnoszenia wkładu na rzecz i tworzenia, w razie potrzeby, odpowiednich ustaleń i planów naprawczych. Takie uzgodnienia są systematycznie aktualizowane.

▼B

3. Mechanizmy kontroli wewnętrznej obejmują:

a) odpowiednie mechanizmy odnoszące się do adekwatności kapitałowej, umożliwiające ustalenie i zmierzenie każdego poniesionego ryzyka materialnego oraz właściwe odniesienie funduszy własnych do ryzyka;

b) rzetelne procedury dotyczące sprawozdawczości oraz rachunkowości umożliwiające zidentyfikowanie, zmierzenie i kontrolowanie transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz koncentracje ryzyka.

▼M6

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem dodatkowego nadzoru na podstawie art. 5 istniały odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej dotyczące sporządzania wszelkich danych i informacji, które mogłyby być odpowiednie do celów dodatkowego nadzoru.

Państwa członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją, na poziomie konglomeratu finansowego, regularnego dostarczania swoim właściwym władzom szczegółowych informacji dotyczących ich struktury prawnej oraz ich struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, uwzględniając wszystkie podmioty objęte regulacją, nieobjęte regulacją podmioty zależne oraz istotne oddziały.

Państwa członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją corocznego publikowania, na poziomie konglomeratu finansowego, opisu, w pełnej formie lub poprzez odniesienia do informacji równoważnych, swojej struktury prawnej oraz swojej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej.

▼B

5. Procesy i mechanizmy określone w ust. 1–4 są przedmiotem kontroli nadzorczej koordynatora.

▼M6

6. Właściwe władze dostosowują stosowanie dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem do procesów przeglądu nadzorczego przewidzianych w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. W tym celu Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem, a także uzyskanie spójności z procesami przeglądu nadzorczego przewidzianymi w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

▼B

SEKCJA 3

▼M5

ŚRODKI MAJĄCE ZA ZADANIE UŁATWIĆ SPRAWOWANIE DODATKOWEGO NADZORU I WYKONYWANIE UPRAWNIEŃ WSPÓLNEGO KOMITETU

Artykuł 9a

Rola Wspólnego Komitetu

Zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, z art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz z art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Wspólny Komitet zapewnia spójny międzysektorowy i transgraniczny nadzór oraz zgodność z przepisami unijnymi.

▼M6

Artykuł 9b

Testy warunków skrajnych

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby koordynator zapewniał odpowiednie i regularne prowadzenie testów warunków skrajnych w odniesieniu do konglomeratów finansowych. Państwa członkowskie wymagają, aby odpowiednie właściwe władze w pełni współpracowały z koordynatorem.

2. W celu przeprowadzenia ogólnounijnych testów warunków skrajnych Europejskie Urzędy Nadzoru mogą, poprzez Wspólny Komitet oraz we współpracy z Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego, ustanowioną na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ([1]), opracować dodatkowe parametry, które wykrywają specyficzne rodzaje ryzyka związane z konglomeratami finansowymi, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010. Koordynator przekazuje wyniki testów warunków skrajnych Wspólnemu Komitetowi.

▼B

Artykuł 10

Właściwy organ odpowiedzialny za dodatkowy nadzór (koordynator)

▼M5

1. W celu zapewnienia właściwego dodatkowego nadzoru nad objętymi regulacją podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego koordynator indywidualny, odpowiedzialny za koordynację i sprawowanie dodatkowego nadzoru, jest wyznaczany spośród właściwych władz danych państw członkowskich, włącznie z państwem członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Dane identyfikacyjne koordynatora są publikowane na stronie internetowej Wspólnego Komitetu.

▼B

2. Wyznaczenie oparte jest na następujących kryteriach:

a) jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi podmiot objęty regulacją, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia temu podmiotowi objętemu regulacją, na podstawie odpowiednich zasad sektorowych;

([1]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

▼B

b) jeżeli na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ ustalony zgodnie z następującymi zasadami:

i) jeżeli przedsiębiorstwem dominującym podmiotu objętego regulacją jest finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia temu podmiotowi objętemu regulacją, na podstawie odpowiednich zasad sektorowych;

▼M6

ii) w przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch podmiotów objętych regulacją, których siedziby mieszczą się w Unii, jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a jeden z tych podmiotów otrzymał zezwolenie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwe władze podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie w tym państwie członkowskim.

▼B

Jeżeli więcej niż jeden podmiot objęty regulacją, działający w różnych sektorach finansowych, otrzymał zezwolenie w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją, działającego w najważniejszym sektorze finansowym.

Jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi więcej niż jedna finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, których siedziby zarządu znajdują się w różnych Państwach Członkowskich, oraz jeżeli w każdym z tych Państw Członkowskich znajduje się podmiot objęty regulacją, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją, wykazującego największą sumę bilansową, jeżeli podmioty te znajdują się w tym samym sektorze finansowym, lub przez właściwy organ podmiotu objętego regulacją w najważniejszym sektorze finansowym;

▼M6

iii) w przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch podmiotów objętych regulacją, których siedziby mieszczą się w Unii, jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a żaden z tych podmiotów nie otrzymał zezwolenia w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotowi objętemu regulacją wykazującemu największą sumę bilansową w najważniejszym sektorze finansowym;

▼B

iv) jeżeli konglomerat finansowy jest grupą nieposiadającą przedsiębiorstwa dominującego, lub w każdym innym przypadku, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwy organ, który udzielił zezwolenia podmiotowi objętemu regulacją, wykazującemu największą sumę bilansową w najważniejszym sektorze finansowym.

▼B

3. W szczególnych przypadkach odpowiednie właściwe władze mogą, za wspólnym porozumieniem, znieść kryteria określone w ust. 2, jeżeli ich stosowanie byłoby niewłaściwe, uwzględniając strukturę konglomeratu oraz właściwe znaczenie jego działalności w różnych krajach, oraz wyznaczyć do roli koordynatora inny właściwy organ. W takich przypadkach przed podjęciem decyzji właściwe władze umożliwiają konglomeratowi wyrażenie jego opinii w sprawie takiej decyzji.

Artykuł 11

Zadania koordynatora

1. Zadania wykonywane przez koordynatora w odniesieniu do dodatkowego nadzoru obejmują:

a) koordynację gromadzenia i rozpowszechniania odpowiednich lub niezbędnych informacji dla kontynuacji działalności w sytuacjach nadzwyczajnych, w tym rozpowszechniania informacji, które mają znaczenie dla zadań właściwego organu w zakresie sprawowania nadzoru na mocy zasad sektorowych;

b) kontrolę nadzorczą oraz ocenę sytuacji finansowej konglomeratu finansowego;

c) ocenę zgodności z zasadami dotyczącymi adekwatności kapitałowej oraz koncentracji ryzyka i transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, jak określono w art. 6, 7 i 8;

d) ocenę struktury konglomeratu finansowego, organizacji oraz systemu kontroli wewnętrznej, jak określono w art. 9;

e) planowanie i koordynację czynności nadzoru dla kontynuowania działalności w sytuacjach nadzwyczajnych, we współpracy z odpowiednimi właściwymi władzami;

f) inne zadania, środki oraz decyzje powierzone koordynatorowi na mocy niniejszej dyrektywy lub wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy.

▼M5

W celu uproszczenia i ustanowienia dodatkowego nadzoru, opierając się na szerokiej podstawie prawnej, koordynator oraz inne odpowiednie właściwe władze i, w razie potrzeby, inne zaangażowane właściwe władze wprowadzają ustalenia koordynacyjne. Ustalenia koordynacyjne mogą obejmować powierzenie dodatkowych zadań koordynatorowi i wyszczególnienie procedur dotyczących procesu podejmowania decyzji między odpowiednimi właściwymi władzami, jak określono w art. 3 i 4, art. 5 ust. 4, art. 6, art. 12 ust. 2, art. 16 i 18, jak również dotyczące współpracy z innymi właściwymi władzami.

Zgodnie z art. 8 oraz procedurami ustalonymi w art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz w art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Europejskie Urzędy Nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu opracowują wytyczne mające na celu osiągnięcie zbieżności praktyk nadzoru pod względem spójności ustaleń koordynacyjnych w zakresie nadzoru zgodnie z art. 131a dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 248 ust. 4 dyrektywy 2009/138/WE.

▼B

2. W przypadku gdy konieczne jest uzyskanie informacji, których udzielono już innemu właściwemu organowi, zgodnie z zasadami sektorowymi, koordynator powinien skontaktować się z tym organem w każdym przypadku, gdy będzie to możliwe, w celu uniknięcia powielenia sprawozdań przekazywanych poszczególnym organom zaangażowanym w nadzór.

▼M6

3. Bez uszczerbku dla możliwości powierzenia szczególnych kompetencji i obowiązków w zakresie nadzoru, jak przewidziano w aktach ustawodawczych Unii, obecność koordynatora, któremu powierzono zadania szczególne dotyczące dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego, nie ma wpływu na zadania i obowiązki właściwych władz przewidziane w zasadach sektorowych.

4. Za współpracę wymaganą zgodnie z niniejszą sekcją oraz wykonywanie zadań wymieniowych w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu i w art. 12, z zastrzeżeniem wymogów poufności oraz prawa Unii, zapewnianie w stosownych przypadkach odpowiedniej koordynacji i współpracy z odpowiednimi władzami nadzorczymi państw trzecich, odpowiadają kolegia ustanowione na mocy art. 131a dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE.

Uzgodnienia koordynacyjne, o których mowa w ust. 1 akapit drugi, zostają odzwierciedlone osobno w pisemnych uzgodnieniach koordynacyjnych obowiązujących na mocy art. 131 dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. Koordynator, jako przewodniczący kolegium ustanowionego na mocy art. 131a dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE, decyduje, jakie inne właściwe władze uczestniczą w posiedzeniu lub w jakichkolwiek działaniach tego kolegium.

▼B

Artykuł 12

Współpraca i wymiana informacji między właściwymi władzami

1. Właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego oraz właściwy organ wyznaczony do pełnienia funkcji koordynatora konglomeratu finansowego ściśle współpracują ze sobą. Bez uszczerbku dla ich właściwych obowiązków określonych na mocy zasad sektorowych władze te, ustanowione lub nie w tym samym Państwie Członkowskim przekazują sobie wszelkie informacje niezbędne lub właściwe do wykonania zadań nadzorczych innych władz na mocy zasad sektorowych oraz niniejszej dyrektywy. W tym zakresie właściwe władze i koordynator przekazują, na żądanie, wszelkie właściwe informacje oraz przekazują z własnej inicjatywy wszelkie niezbędne informacje.

Współpraca ta obejmuje co najmniej gromadzenie i wymianę informacji w odniesieniu do następujących pozycji:

▼M6

a) określenie struktury prawnej grupy oraz jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, uwzględniając wszystkie podmioty objęte regulacją, nieobjęte regulacją podmioty zależne i istotne oddziały należące do konglomeratu finansowego, posiadaczy kwalifikowanych udziałów na najwyższym dominującym poziomie, a także właściwych władz podmiotów objętych regulacją, należących do grupy;

▼B

b) polityk strategicznych konglomeratu finansowego;

c) sytuacji finansowej konglomeratu finansowego, w szczególności w zakresie adekwatności kapitałowej, transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, koncentracji ryzyka oraz rentowności;

d) głównych akcjonariuszy oraz zarządzania konglomeratem finansowym;

e) organizacji, zarządzania ryzykiem oraz systemów kontroli wewnętrznej na poziomie konglomeratu finansowego;

f) procedur zbierania informacji od podmiotów należących do konglomeratu finansowego oraz weryfikacji takich informacji;

g) negatywnego rozwoju podmiotów objętych regulacją lub podmiotów konglomeratu finansowego, które mogłyby poważnie zaszkodzić podmiotom objętym regulacją;

h) głównych sankcji oraz środków wyjątkowych podejmowanych przez właściwe władze zgodnie z zasadami sektorowymi lub niniejszą dyrektywą.

▼M5

Właściwe władze mogą również wymieniać informacje, które mogą być potrzebne do celów wykonania powierzonych im zadań dotyczących objętych regulacją podmiotów należących do konglomeratu finansowego, zgodnie z zasadami sektorowymi, z następującymi organami: bankami centralnymi, Europejskim Systemem Banków Centralnych, Europejskim Bankiem Centralnym oraz Europejską Radą ds. Ryzyka Systemowego zgodnie z art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie wspólnotowego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ([1]).

▼B

2. Bez uszczerbku dla właściwych dla nich obowiązków określonych na mocy zasad sektorowych właściwe zainteresowane władze przed podjęciem decyzji zasięgają swojej opinii w odniesieniu do następujących pozycji, jeżeli decyzje te mają znaczenie dla zadań nadzoru innych właściwych władz:

a) zmian struktury akcjonariatu, struktury organizacyjnej lub zarządzania podmiotami objętymi regulacją, należącymi do konglomeratu finansowego, które wymagają zatwierdzenia lub udzielenia zezwolenia przez właściwe władze;

b) głównych sankcji lub środków wyjątkowych, podejmowanych przez właściwe władze.

Właściwe władze mogą podjąć decyzję o niezasięganiu opinii w pilnych przypadkach lub jeżeli takie konsultacje mogą zagrozić skuteczności decyzji. W takim przypadku właściwy organ bezzwłocznie informuje inne właściwe władze.

([1]) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

▼B

3. Koordynator może wezwać właściwe władze Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się siedziba zarządu przedsiębiorstwa dominującego oraz które samodzielnie nie sprawuje dodatkowego nadzoru na podstawie art. 10, do zwrócenia się do przedsiębiorstwa dominującego o udzielenie informacji właściwych do celu wykonania zadań koordynacji ustanowionych w art. 11, oraz o przekazanie tych informacji koordynatorowi.

Jeżeli informacje określone w art. 14 ust. 2 przekazano już właściwemu organowi zgodnie z zasadami sektorowymi, właściwe władze odpowiedzialne za sprawowanie dodatkowego nadzoru mogą zwrócić się z wnioskiem o udzielenie informacji do pierwszego z wymienionych organów.

4. Państwa Członkowskie zezwalają na wymianę informacji między swoimi właściwymi władzami oraz między właściwymi władzami i innymi właściwymi władzami, jak określono w ust. 1, 2 i 3. Zbieranie lub posiadanie informacji odnoszących się do podmiotu należącego do konglomeratu finansowego niebędącego podmiotem objętym regulacją w żadnym przypadku nie oznacza, że właściwe władze są zobowiązane do pełnienia funkcji nadzorczej w odniesieniu do tych podmiotów na zasadzie autonomicznej.

Informacje otrzymane w ramach dodatkowego nadzoru, w szczególności jakakolwiek wymiana informacji między właściwymi władzami a właściwymi władzami i innymi organami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie podlega przepisom w sprawie tajemnicy zawodowej oraz przekazywania informacji poufnych, ustanowionych w zasadach sektorowych.

▼M5

Artykuł 12a

Współpraca i wymiana informacji ze Wspólnym Komitetem

1. Właściwe władze współpracują ze Wspólnym Komitetem dla celów niniejszej dyrektywy zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010oraz rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.

2. Właściwe władze przekazują niezwłocznie Wspólnemu Komitetowi wszelkie informacje niezbędne mu do wypełniania obowiązków zgodnie z art. 35 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M6

3. Koordynatorzy przekazują Wspólnemu Komitetowi informacje, o których mowa w art. 9 ust. 4 i art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a). Wspólny Komitet udostępnia właściwym władzom informacje dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej konglomeratów finansowych.

Artykuł 12b

Wspólne wytyczne

1. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – opracowują wspólne wytyczne dotyczące sposobu prowadzenia przez właściwe władze ocen opartych na ryzyku konglomeratów finansowych. Wytyczne te zapewniają w szczególności, aby oceny oparte na ryzyku obejmowały odpowiednie narzędzia w celu oceny ryzyka grupowego, na jakie narażone są konglomeraty finansowe.

▼M6

2. Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne mające na celu opracowanie praktyk nadzorczych umożliwiających dodatkowy nadzór finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, który stanowić będzie uzupełnienie nadzoru grupowego na mocy dyrektyw 98/78/WE i 2009/138/WE lub, w stosownych przypadkach, nadzoru skonsolidowanego na mocy dyrektywy 2006/48/WE. Wytyczne te pozwolą na uwzględnienie w nadzorze wszelkiego odnośnego ryzyka przy jednoczesnym wyeliminowaniu potencjalnego powielania działań nadzorczych i ostrożnościowych.

▼B

Artykuł 13

Organ zarządzający finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej

Państwa Członkowskie wymagają, aby osoby skutecznie kierujące działalnością finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej posiadały wystarczająco nieposzlakowaną opinię i wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.

Artykuł 14

Dostęp do informacji

▼M5

1. Państwa członkowskie zapewniają, by nie istniały żadne przeszkody prawne w ramach ich jurysdykcji zabraniające osobom fizycznym i prawnym objętym zakresem dodatkowego nadzoru wymiany między sobą wszelkich informacji właściwych do celów dodatkowego nadzoru, bez względu na to, czy są one podmiotem objętym regulacją, oraz wymiany informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą, a także z Europejskimi Urzędami Nadzoru zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w razie konieczności za pośrednictwem Wspólnego Komitetu.

▼B

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że w kontaktach bezpośrednich lub pośrednich z podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego bez względu na to, czy są to podmioty objęte regulacją, czy nie, właściwe władze tych państw, odpowiedzialne za sprawowanie dodatkowego nadzoru mają dostęp do wszelkich informacji właściwych do celów dodatkowego nadzoru.

Artykuł 15

Weryfikacja

Jeżeli stosując niniejszą dyrektywę, właściwe władze, w przypadkach szczególnych, wyrażają wolę zweryfikowania informacji dotyczących podmiotu tworzącego część konglomeratu finansowego i znajdującego się w innym Państwie Członkowskim bez względu na to, czy jest to podmiot objęty regulacją, czy nie, zwracają się do właściwych władz tego innego Państwa Członkowskiego z prośbą o przeprowadzenie weryfikacji.

Władze otrzymujące taki wniosek uwzględniają go, w ramach swoich kompetencji, i przeprowadzają weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiają jej przeprowadzenie biegłemu rewidentowi lub ekspertowi lub umożliwiają jej przeprowadzenie władzom składającym wniosek.

▼B

Właściwy organ składający wniosek może, jeżeli wyraża taką wolę, uczestniczyć w weryfikacji, jeżeli nie przeprowadza weryfikacji we własnym zakresie.

Artykuł 16

Środki przymusu

Jeżeli podmioty objęte regulacją, należące do konglomeratu finansowego nie spełniają wymogów określonych w art. 6–9 lub jeżeli spełniają wymogi, ale jednakże zagrożona jest ich wypłacalność, lub jeżeli transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy lub koncentracje ryzyka stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej podmiotów objętych regulacją, wymagane są niezbędne środki w celu możliwie najszybszego uzdrowienia sytuacji:

— przez koordynatora, odnoszące się do finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej,

— przez właściwe władze, odnoszące się do podmiotów objętych regulacją, w tym celu koordynator informuje właściwe władze o rezultatach swoich ustaleń.

▼M5

Bez uszczerbku dla art. 17 ust. 2 państwa członkowskie mogą ustalić, jakie środki mogą podejmować właściwe władze w odniesieniu do holdingowych spółek finansowych o działalności mieszanej. Zgodnie z procedurą określoną w art. 16 oraz 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 Europejskie Urzędy Nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu mogą opracować wytyczne dotyczące środków w zakresie holdingowych spółek finansowych o działalności mieszanej.

▼B

Właściwe zaangażowane władze, włącznie z koordynatorem, w odpowiednim przypadku koordynują swoje działania nadzoru.

Artykuł 17

Dodatkowe kompetencje właściwych władz

1. Do czasu dalszej harmonizacji zasad sektorowych Państwa Członkowskie zapewniają, że ich właściwe władze posiadają kompetencje do podjęcia każdego środka nadzoru uważanego za niezbędny w celu uniknięcia obchodzenia lub zapobieżenia obchodzeniu zasad sektorowych przez podmioty objęte regulacją, należące do konglomeratu finansowego.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ich prawa karnego Państwa Członkowskie zapewniają, że kary lub środki mające na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń mogą zostać nałożone na finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub osoby faktycznie nimi zarządzające, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, przyjęte w celu wykonania niniejszej dyrektywy. W niektórych przypadkach środki takie mogą wymagać interwencji sądów. Właściwe władze ściśle współpracują ze sobą w celu zapewnienia, że takie kary lub środki dają pożądany skutek.

▼B

SEKCJA 4

PAŃSTWA TRZECIE

Artykuł 18

▼M6

Przedsiębiorstwa dominujące w państwach trzecich

▼M5

1. Bez uszczerbku dla przepisów sektorowych, w przypadku gdy stosuje się art. 5 ust. 3, właściwe władze weryfikują, czy podmioty objęte regulacją, których przedsiębiorstwo dominujące posiada siedzibę zarządu w państwie trzecim, podlegają nadzorowi właściwych władz tego państwa trzeciego, który to nadzór jest równoważny nadzorowi przewidzianemu w niniejszej dyrektywie w sprawie dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, określonymi w art. 5 ust. 2. Weryfikację przeprowadzają właściwe władze, które pełniłby funkcję koordynatora, gdyby miały zostać zastosowane kryteria określone w art. 10 ust. 2, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie w Unii, lub z własnej inicjatywy.

Takie właściwe władze zasięgają opinii innych odpowiednich właściwych władz oraz dokłada wszelkich starań, aby uwzględnić wszelkie stosowane wytyczne przygotowane przez Wspólny Komitet zgodnie z art. 16 i 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

1a. Jeżeli właściwe władze nie zgadzają się z decyzją innych odnośnych właściwych władz, zgodnie z ust. 1, zastosowanie ma art. 19 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼B

2. W przypadku braku równoważnego nadzoru określonego w ust. 1 Państwa Członkowskie stosują do podmiotów objętych regulacją, przez analogię, przepisy dotyczące dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją określonymi w art. 5 ust. 2. Alternatywnie, właściwe władze mogą stosować jedną z metod wymienionych w ust. 3.

▼M6

3. Właściwe władze mogą stosować inne metody, które zapewniają odpowiedni dodatkowy nadzór nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego. Metody te uzgadnia się z koordynatorem, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami. Właściwe władze mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii, oraz stosować niniejszą dyrektywę do podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi ta spółka holdingowa. Właściwe władze zapewniają, aby metody te pozwoliły osiągnąć cel dodatkowego nadzoru zgodnie z niniejszą dyrektywą, oraz powiadamiają o tym inne zaangażowane właściwe władze oraz Komisję.

▼M6

Artykuł 19

Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich

Do negocjacji umów zawartych z jednym lub większą liczbą państw trzecich, dotyczących środków sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego stosuje się odpowiednio art. 39 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/48/WE, art. 10a dyrektywy 98/78/WE oraz art. 264 dyrektywy 2009/138/WE.

▼B

ROZDZIAŁ III

▼M6

AKTY DELEGOWANE I ŚRODKI WYKONAWCZE

Artykuł 20

Uprawnienia przyznane Komisji

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21c, dotyczących dostosowań technicznych, jakie mają zostać wprowadzone w niniejszej dyrektywie w następujących obszarach:

a) bardziej precyzyjne formułowanie definicji określonych w art. 2 w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych do celów stosowania niniejszej dyrektywy;

b) dostosowanie terminologii oraz określanie definicji w niniejszej dyrektywie zgodnie z późniejszymi aktami Unii dotyczącymi podmiotów objętych regulacją i spraw pokrewnych;

c) bardziej precyzyjne definiowanie metod obliczania określonych w załączniku I w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych oraz technik nadzoru ostrożnościowego.

Środki te nie obejmują przedmiotu uprawnień przekazanych i powierzonych Komisji w odniesieniu do pozycji wymienionych w art. 21a.

▼B

Artykuł 21

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet ds. Konglomeratów Finansowych, zwany dalej „Komitetem”.

▼M6

_____

▼M5

4. Europejskie Urzędy Nadzoru za pośrednictwem Wspólnego Komitetu mogą wydawać ogólne wytyczne dotyczące tego, czy dodatkowy system nadzoru właściwych władz w państwach trzecich pozwala osiągnąć cele dodatkowego nadzoru określonego w niniejszej dyrektywie, w odniesieniu do objętych regulacją podmiotów należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi podmiot, którego siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim. Wspólny Komitet poddaje takie wytyczne rewizji i uwzględnia wszelkie zmiany dodatkowego nadzoru sprawowanego przez takie właściwe władze.

▼M6

_____

▼B

6. Państwa Członkowskie informują Komitet o stosowanych przez nie zasadach dotyczących nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz nad koncentracją ryzyka.

▼M5

Artykuł 21a

Standardy techniczne

1. W celu zapewnienia spójności harmonizacji niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, Europejskie Urzędy Nadzoru mogą opracowywać projekty standardów technicznych w odniesieniu do:

a) art. 2 ust. 11 celem określania stosowania art. 17 dyrektywy Rady 78/660/EWG w kontekście niniejszej dyrektywy;

b) art. 2 ust. 17 w celu ustanowienia procedur lub określenia kryteriów ustalania „odpowiednich właściwych władz”;

c) art. 3 ust. 5 celem określania alternatywnych parametrów identyfikacji konglomeratów finansowych;

▼M6

d) art. 6 ust. 2 w celu zapewnienia jednolitego formatu (z instrukcjami), oraz określenia częstotliwości i – w stosownych przypadkach – terminów składania sprawozdań.

▼M5

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M6

1a. W celu zapewnienia spójnego stosowania art. 2, 7 i 8 oraz załącznika II, Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych w celu bardziej precyzyjnego formułowania definicji zawartych w art. 2 oraz w celu koordynowania przepisów przyjętych na mocy art. 7 i 8 oraz załącznika II.

Wspólny Komitet przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych norm technicznych do dnia 1 stycznia 2015 r.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M5

2. Aby zapewnić jednolite stosowanie niniejszej dyrektywy, Europejskie Urzędy Nadzoru zgodnie z art. 56 odpowiednio rozporządzenia UE nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 mogą opracowywać projekty wykonawczych standardów technicznych w odniesieniu do:

▼M7

_____

▼M5

b) art. 7 ust. 2 celem zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedur objęcia danego elementu wchodzącego w zakres definicji „koncentracji ryzyka” kontrolą nadzorczą, o której mowa w art. 7 ust. 2 akapit drugi;

c) art. 8 ust. 2 celem zapewnienia jednolitych warunków stosowania procedur objęcia danego elementu wchodzącego w zakres definicji „transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy” kontrolą nadzorczą, o której mowa w art. 8 ust. 2 akapit trzeci.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 odpowiednio rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M7

3. W celu zapewnienia spójnego stosowania metod obliczania wymienionych w załączniku I część II niniejszej dyrektywy w związku z art. 49 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 228 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE, jednak bez uszczerbku dla art. 6 ust. 4 niniejszej dyrektywy, Europejskie Urzędy Nadzoru opracowują za pośrednictwem Wspólnego Komitetu projekty regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do art. 6 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

Europejskie Urzędy Nadzoru przedstawią Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych w terminie pięciu miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 309 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 oraz rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M6

Artykuł 21b

Wspólne wytyczne

Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet – wydają wspólne wytyczne, o których mowa w art. 3 ust. 8, art. 7 ust. 5, art. 8 ust. 5, art. 9 ust. 6, art. 11 ust. 1 akapit trzeci, art. 12b i art. 21 ust. 4, zgodnie z procedurą określoną w art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M6

Artykuł 21c

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 9 grudnia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż sześć miesięcy przed końcem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

▼B

ROZDZIAŁ IV

ZMIANY W ISTNIEJĄCYCH DYREKTYWACH

▼M4

_____

▼B

Artykuł 23

Zmiany w dyrektywie 79/267/EWG

W dyrektywie 79/267/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

1. Z właściwymi władzami innego Państwa Członkowskiego są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń na życie, który jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

▼B

b) przedsiębiorstwem zależnym podmiotu dominującego zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim.

2. Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub przedsiębiorstwami inwestycyjnymi są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń, który jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego, posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowany przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie we Wspólnocie.

3. Odpowiednie właściwe władze określone w ust. 1 i 2 konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.”;

2) w art. 18 ust. 2 dodaje się następujące akapity:

„Dopuszczalny margines wypłacalności zostaje również zmniejszony o następujące pozycje:

a) udziały, które zakład ubezpieczeń posiada w:

— zakładach ubezpieczeń w rozumieniu art. 6 niniejszej dyrektywy, art. 6 dyrektywy 73/239/EWG (*) lub art. 1 lit. b) dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (**),

— zakładach reasekuracji w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 98/78/WE,

— ubezpieczeniowych grupach kapitałowych w rozumieniu art. 1 lit. i) dyrektywy 98/78/WE,

▼B

— instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 5 dyrektywy 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (***),

— przedsiębiorstwach inwestycyjnych oraz instytucjach finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/22/EWG (****) i art. 2 ust. 4 i 7 dyrektywy 93/6/EWG (*****);

b) każdą z następujących pozycji, które zakład ubezpieczeń posiada w odniesieniu do podmiotów określonych w lit. a), w których posiada udział kapitałowy:

— instrumenty określone w ust. 3,

— instrumenty określone w art. 16 ust. 3 dyrektywy 73/239/EWG,

— wierzytelności podporządkowane i instrumenty określone w art. 35 i 36 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE.

Jeżeli udziały w innej instytucji kredytowej, przedsiębiorstwie inwestycyjnym, instytucji finansowej, zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji lub ubezpieczeniowej grupie kapitałowej posiadane są tymczasowo do celów pomocy finansowej przeznaczonej na reorganizację oraz utrzymanie podmiotu, właściwy organ może odstąpić od stosowania przepisów w sprawie odliczeń określonych w akapicie trzecim lit. a) i b).

Alternatywnie do odliczania pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), które zakład ubezpieczeń posiada w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach finansowych, Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim zakładom ubezpieczeń stosowanie *mutatis mutandis* metod 1, 2, lub 3 załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (******). Metodę 1 (konsolidacja rachunkowości) stosuje się jedynie wtedy, gdy właściwy organ ma pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania oraz kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby włączone w zakres konsolidacji. Wybraną metodę stosuje się w sposób jednolity długookresowo.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że do celów obliczania marginesu wypłacalności przewidzianego w niniejszej dyrektywie zakłady ubezpieczeń podlegające dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 98/78/WE lub dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE nie muszą odliczać pozycji określonych w akapicie czwartym lit. a) i b), posiadanych w instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych, instytucjach finansowych, zakładach ubezpieczeń lub reasekuracji lub w ubezpieczeniowych grupach kapitałowych objętych zakresem dodatkowego nadzoru.

▼B

Do celów odliczania udziałów kapitałowych określonych w niniejszym ustępie udział kapitałowy oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 1 lit. f) dyrektywy 98/78/WE.

_____

(*) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 77 z 20.3.2002, str. 17).

(**) Dz.U. L 330 z 5.12.1998, str. 1.

(***) Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 2000/28/EWG (Dz.U. L 275 z 27.10.2000, str. 37).

(****) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 27. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, str. 27).

(*****) Dz.U. L 141 z 11.6.1993, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 29).

(******) Dz.U. L 35 z 11.2.2003.”

▼M4

_____

▼B

Artykuł 25

Zmiany w dyrektywie 92/96/EWG

W dyrektywie 92/96/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 dodaje się ustęp 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli nabywcą pakietu akcji, określonego w ust. 1 jest zakład ubezpieczeń, instytucja kredytowa lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub przedsiębiorstwo dominujące takiego podmiotu, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca taki podmiot oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji stałoby się przedsiębiorstwem zależnym lub podlegającym kontroli nabywcy, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom określonym w art. 12a dyrektywy 79/267/EWG”;

2) artykuł 15 ust. 5c otrzymuje brzmienie:

„5c. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody w przekazywaniu przez właściwy organ:

— bankom centralnym i innym instytucjom o podobnej funkcji w ramach ich właściwości, jako władz monetarnych,

— w odpowiednim przypadku innym władzom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych,

▼B

informacji przeznaczonych do wykonywania ich zadań ani też nie stanowi przeszkody dla takich organów lub instytucji w przekazywaniu właściwym władzom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów ust. 4. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej nałożonej niniejszym artykułem”.

Artykuł 26

Zmiany w dyrektywie 93/6/EWG

W art. 7 ust. 3 dyrektywy 93/6/EWG tiret pierwsze i drugie otrzymują brzmienie:

„— »finansowa spółka holdingowa« oznacza instytucję finansową, której przedsiębiorstwa zależne stanowią wyłącznie lub głównie przedsiębiorstwa inwestycyjne lub inne instytucje finansowe, z których co najmniej jedno jest przedsiębiorstwem inwestycyjnym oraz które nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami finansowymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*),

— »spółka holdingowa o profilu mieszanym« oznacza przedsiębiorstwo dominujące niebędące ani finansową spółką holdingową, ani przedsiębiorstwem inwestycyjnym, ani finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, którego przedsiębiorstwo zależne obejmuje co najmniej jedno przedsiębiorstwo inwestycyjne.

(*) Dz.U. L 35 z 11.2.2003.”

Artykuł 27

Zmiany w dyrektywie 93/22/EWG

W dyrektywie 93/22/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 dodaje się następujące akapity:

„Z właściwym organem zaangażowanego Państwa Członkowskiego, odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami kredytowymi lub zakładami ubezpieczeń są prowadzone konsultacje przed udzieleniem zezwolenia przedsiębiorstwu inwestycyjnemu, które jest:

a) przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

b) przedsiębiorstwem zależnym przedsiębiorstwa dominującego instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń posiadającego zezwolenie we Wspólnocie; lub

c) kontrolowane przez tę samą osobę fizyczną lub prawną, która kontroluje instytucję kredytową lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie we Wspólnocie.

▼B

Odpowiednie właściwe władze określone w akapicie pierwszym i drugim konsultują się wzajemnie, w szczególności podczas dokonywania oceny stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu uczestniczących w zarządzaniu innym podmiotem należącym do tej samej grupy. Przekazują sobie wzajemnie wszelkie informacje odnoszące się do stosowności akcjonariuszy oraz reputacji i doświadczenia członków zarządu, istotne dla innych właściwych władz uczestniczących w udzielaniu zezwoleń, a także prowadzeniu oceny zgodności z warunkami działalności.”;

2) artykuł 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim przedsiębiorstwo inwestycyjne, instytucja kredytowa, lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub przedsiębiorstwo dominujące takiego przedsiębiorstwa inwestycyjnego, instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń, posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca takie przedsiębiorstwo inwestycyjne, instytucja kredytowa lub zakład ubezpieczeń posiadający zezwolenie w innym Państwie Członkowskim oraz, jeżeli w wyniku takiego nabycia przedsiębiorstwo, w którym nabywca zamierzający nabyć pakiet akcji, stałoby się przedsiębiorstwem zależnym nabywcy lub podlegającym jego kontroli, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom przewidzianym w art. 6.”

▼M4

_____

▼B

Artykuł 29

Zmiany w dyrektywie 2000/12/WE

W dyrektywie 2000/12/WE wprowadza się następujące zmiany:

▼M2

_____

▼B

3) artykuł 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli nabywcą pakietu akcji określonego w ust. 1 jest instytucja kredytowa, zakład ubezpieczeń lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim lub przedsiębiorstwo dominujące instytucji kredytowej, zakładu ubezpieczeń lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego posiadającego zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, lub osoba fizyczna lub prawna kontrolująca instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń lub przedsiębiorstwo inwestycyjne posiadające zezwolenie w innym Państwie Członkowskim, oraz jeżeli w wyniku takiego nabycia instytucja, w której nabywca zamierzający posiadać pakiet akcji, stałaby się przedsiębiorstwem zależnym nabywcy lub podlegającym jego kontroli, ocena nabycia musi podlegać uprzednim konsultacjom przewidzianym w art. 12.”;

▼M2

_____

▼B

ROZDZIAŁ V

SPÓŁKI ZARZĄDZANIA AKTYWAMI

Artykuł 30

Spółki zarządzania aktywami

▼M6

Do czasu dalszej koordynacji zasad sektorowych państwa członkowskie przewidują włączenie spółek zarządzania aktywami:

a) w zakres nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi lub w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej;

b) w przypadku gdy grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru w rozumieniu niniejszej dyrektywy; oraz

c) do procesu identyfikowania zgodnie z art. 3 ust. 2.

▼B

Do celu stosowania akapitu pierwszego Państwa Członkowskie przewidują lub udzielają swoim właściwym władzom kompetencji do decydowania, zgodnie z zasadami sektorowymi (sektor bankowy, sektor ubezpieczeń lub sektor usług inwestycyjnych) o włączeniu spółek zarządzania aktywami w zakres nadzoru skonsolidowanego i/lub dodatkowego, określonego w lit. a) akapitu pierwszego. Do celów tego przepisu właściwe zasady sektorowe odnoszące się do formy oraz zakresu włączania instytucji finansowych (jeżeli spółki zarządzania aktywami włącza się w zakres skonsolidowanego nadzoru nad instytucjami kredytowymi i przedsiębiorstwami inwestycyjnymi) oraz zakładów reasekuracji (jeżeli spółki zarządzania aktywami włącza się w zakres dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń) stosuje się *mutatis mutandis* do spółek zarządzania aktywami. Do celów dodatkowego nadzoru określonego w akapicie pierwszym lit. b) spółkę zarządzania aktywami traktuje się jako część dowolnego sektora, do którego jest włączona na mocy akapitu pierwszego lit. a).

Jeżeli spółka zarządzania aktywami tworzy część konglomeratu finansowego, wszelkie odniesienia do pojęcia podmiotu objętego regulacją oraz wszelkie odniesienia do pojęcia odpowiednich właściwych władz i organów rozumie się, do celów niniejszej dyrektywy, jako włączające odpowiednio spółki zarządzania aktywami oraz właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad spółkami zarządzania aktywami. Stosuje się to *mutatis mutandis* w odniesieniu do grup określonych w akapicie pierwszym lit. a).

▼M6

Artykuł 30a

Zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym

1. Do czasu dalszej koordynacji zasad sektorowych państwa członkowskie przewidują włączenie zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym:

▼M6

a) w zakres nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, lub w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej;

b) w przypadku gdy grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakres sprawowania dodatkowego nadzoru w rozumieniu niniejszej dyrektywy; oraz

c) do procesu identyfikowania zgodnie z art. 3 ust. 2.

2. Do celu stosowania ust. 1 państwa członkowskie określają – lub przydzielają swoim właściwym władzom uprawnienia do decydowania – zgodnie z jakimi zasadami sektorowymi (sektor bankowy, sektor ubezpieczeń lub sektor usług inwestycyjnych) zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym mają być włączeni w zakres nadzoru skonsolidowanego lub dodatkowego nadzoru, o których mowa w ust. 1 lit. a). Do celów niniejszego ustępu odnośne zasady sektorowe dotyczące sposobu i zakresu włączenia instytucji finansowych stosuje się odpowiednio do zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Do celów dodatkowego nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym traktuje się jako część dowolnego sektora, do którego jest on włączony na mocy ust. 1 lit. a).

W przypadku gdy zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym jest częścią konglomeratu finansowego, odniesienia do podmiotu objętego regulacją oraz odniesienia do właściwych władz i odpowiednich właściwych władz rozumie się, do celów niniejszej dyrektywy, jako włączające, odpowiednio, zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym oraz właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad zarządzającymi alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Ma to zastosowanie odpowiednio do grup, o którym mowa w ust. 1 lit. a).

▼M9

Artykuł 30b

Dostępność informacji w europejskim pojedynczym punkcie dostępu

1. Od dnia 10 stycznia 2030 r. państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty objęte regulacją, ujawniając publicznie informacje, o których mowa w art. 9 ust. 4 niniejszej dyrektywy, przekazywały jednocześnie te informacje organowi zbierającemu dane, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w celu udostępnienia tych informacji w europejskim pojedynczym punkcie dostępu (ESAP) ustanowionym na podstawie rozporządzenia (UE) 2023/2859 ([1]).

Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje te spełniały następujące wymogi:

a) były przekazywane w formacie umożliwiającym ekstrakcję danych zgodnie z art. 2 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2023/2859, lub – jeżeli wymaga tego prawo Unii – w formacie nadającym się do odczytu maszynowego zgodnie z art. 2 pkt 4 tego rozporządzenia;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2859 z dnia 13 grudnia 2023 r. w sprawie ustanowienia europejskiego pojedynczego punktu dostępu zapewniającego scentralizowany dostęp do publicznie dostępnych informacji mających znaczenie dla usług finansowych, rynków kapitałowych i zrównoważonego rozwoju (Dz.U. L, 2023/2859, 20.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2859/oj)

▼M9

b) towarzyszyły im następujące metadane:

(i) wszystkie nazwy podmiotu objętego regulacją, którego dotyczą informacje;

(ii) identyfikator podmiotu prawnego podmiotu objętego regulacją określony zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) 2023/2859;

(iii) wielkość podmiotu objętego regulacją według kategorii określonej zgodnie z art. 7 ust. 4 lit. d) tego rozporządzenia;

(iv) rodzaj informacji według klasyfikacji na podstawie art. 7 ust. 4 lit. c) tego rozporządzenia;

(v) wskazanie, czy informacje zawierają dane osobowe.

2. Do celów ust. 1 lit. b) pkt (ii) państwa członkowskie zobowiązują podmioty objęte regulacją do uzyskania identyfikatora podmiotu prawnego.

3. W celu udostępniania w ESAP informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, organem zbierającym dane zdefiniowanym w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2023/2859 jest właściwy organ.

4. Aby zapewnić wydajne zbieranie informacji przekazywanych zgodnie z ust. 1 oraz wydajne zarządzanie nimi, ESMA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych określających:

a) pozostałe metadane, które mają towarzyszyć informacjom;

b) strukturę danych zawartych w informacjach;

c) informacje, w przypadku których wymagany jest format nadający się do odczytu maszynowego oraz jaki format nadający się do odczytu maszynowego należy stosować w takich przypadkach.

Do celów lit. c) ESMA ocenia zalety i wady różnych formatów nadających się do odczytu maszynowego i przeprowadza odpowiednie testy praktyczne.

ESMA przedkłada Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

▼M9

5. W razie potrzeby ESMA przyjmuje wytyczne, aby zapewnić poprawność metadanych przekazywanych zgodnie z art. 4 akapit pierwszy lit. a).

▼B

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 31

Sprawozdanie Komisji

1. Do dnia 11 sierpnia 2007 r. Komisja przedkłada Komitetowi ds. Konglomeratów Finansowych, określonemu w art. 21 sprawozdanie w sprawie praktyk Państw Członkowskich oraz, w razie konieczności, w sprawie potrzeby dalszej harmonizacji w odniesieniu do:

— włączania spółek zarządzania aktywami w nadzór na poziomie grupy,

— wyboru oraz stosowania metod obliczania adekwatności kapitałowej, wymienionych w załączniku I,

— definicji istotnych transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz znacznej koncentracji ryzyka, a także nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy i koncentracją ryzyka, określoną w załączniku II, w szczególności w odniesieniu do wprowadzania limitów ilościowych i wymogów jakościowych do tego celu,

— okresów, w jakich konglomeraty finansowe przeprowadzają obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej wymienionych w art. 6 ust. 2, oraz przekazują sprawozdania w sprawie znacznej koncentracji ryzyka, jak wymieniono w art. 7 ust. 2.

Przed złożeniem wniosków Komisja zasięga opinii Komitetu.

2. W terminie jednego roku od osiągnięcia porozumienia na szczeblu międzynarodowym w sprawie zasad usuwania podwójnego uruchamiania funduszy własnych grup finansowych Komisja bada sposób zapewnienia zgodności przepisów niniejszej dyrektywy z umowami międzynarodowymi oraz, w razie konieczności, składa właściwe wnioski.

Artykuł 32

Transpozycja

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 11 sierpnia 2004 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa Członkowskie przewidują, że przepisy określone w akapicie pierwszym stosuje się w pierwszym rzędzie do nadzoru rachunków na rok budżetowy rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2005 r. lub podczas tego rok kalendarzowego.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

▼B

Artykuł 33

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 34

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

ADEKWATNOŚĆ KAPITAŁOWA

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego określonych w art. 6 ust. 1 wykonuje się zgodnie z zasadami technicznymi oraz jedną z metod podanych w niniejszym załączniku.

Bez uszczerbku dla przepisów kolejnego akapitu Państwa Członkowskie umożliwiają swoim właściwym władzom, które przyjmują na siebie rolę koordynatora w odniesieniu do szczególnego konglomeratu finansowego, podejmowanie decyzji odnośnie do metody, jaką ten konglomerat finansowy powinien stosować, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem finansowym.

Państwa Członkowskie mogą wymagać dokonania obliczeń zgodnie z jedną, szczególną metodą spośród tych opisanych w niniejszym załączniku, jeżeli na czele konglomeratu finansowego stoi podmiot objęty regulacją, posiadający zezwolenie udzielone w tym Państwie Członkowskim. W przypadku gdy na czele konglomeratu finansowego nie stoi podmiot objęty regulacją w rozumieniu art. 1, Państwa Członkowskie udzielają zezwolenia na zastosowanie jakiejkolwiek z metod opisanych w niniejszym załączniku, z wyjątkiem przypadków, w których odpowiednie właściwe władze znajdują się w tym samym Państwie Członkowskim, kiedy to Państwo Członkowskie może wymagać stosowania jednej z metod.

I. **Zasady techniczne**

1. *Zakres oraz forma obliczania dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej*

Bez względu na stosowaną metodę, jeżeli podmiot jest przedsiębiorstwem zależnym i wykazuje deficyt wypłacalności lub, w przypadku podmiotu sektora finansowego nieobjętego regulacją, zakładany deficyt wypłacalności oraz całkowity deficyt wypłacalności przedsiębiorstwa zależnego musi zostać uwzględniony. Jeżeli w takim przypadku w opinii koordynatora odpowiedzialność przedsiębiorstwa dominującego posiadającego udziały w kapitale ogranicza się wyłącznie i niedwuznacznie do tego udziału w kapitale, koordynator może pozwolić na proporcjonalne uwzględnienie deficytu wypłacalności przedsiębiorstwa zależnego.

Jeżeli nie istnieją powiązania kapitałowe między podmiotami należącymi do konglomeratu finansowego, koordynator ustala, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami, jaką proporcjonalną część udziału uwzględnić, mając na uwadze odpowiedzialność wynikającą z istniejącego stosunku.

2. *Inne zasady techniczne*

Bez względu na metodę zastosowaną do obliczenia dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego, ustanowioną w sekcji II niniejszego załącznika, koordynator oraz, w miarę potrzeby, inne zainteresowane właściwe władze, zapewniają, że stosuje się następujące zasady:

i) należy wyeliminować wielokrotne wykorzystanie elementów kwalifikujących się do obliczania funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego (wielokrotne uruchamianie funduszy), jak również wszelkie niewłaściwe tworzenie kapitału własnego wewnątrz grupy; w celu zapewnienia wyeliminowania wielokrotnego uruchamiania funduszy oraz tworzenia kapitału własnego grupy właściwe władze stosują, przez analogię, odpowiednie zasady ustanowione we właściwych zasadach sektorowych;

▼B

ii) do czasu dalszej harmonizacji zasad sektorowych wymagania wypłacalności dotyczące różnych sektorów finansowych reprezentowanych w konglomeracie finansowym obejmują składniki funduszy własnych, zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi; jeżeli występuje deficyt funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego, jedynie składniki funduszy własnych kwalifikujących się zgodnie z każdą zasadą sektorową (kapitał międzysektorowy) kwalifikuje się do sprawdzenia zgodności z dodatkowymi wymaganiami wypłacalności;

jeżeli zasady sektorowe przewidują limity w sprawie kwalifikowania niektórych instrumentów funduszy własnych, które kwalifikowałoby się jako kapitał międzysektorowy, limity te stosowałoby się *mutatis mutandis* przy obliczaniu funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego;

podczas obliczania funduszy własnych na poziomie konglomeratu finansowego właściwe władze uwzględniają również skuteczność możliwości transferu oraz dostępność funduszy własnych między różnymi osobami prawnymi grupy, z uwagi na cele zasad adekwatności kapitałowej;

jeżeli w przypadku podmiotu sektora finansowego nieobjętego regulacją wymóg zakładanej wypłacalności oblicza się zgodnie z sekcją II niniejszego załącznika, wymóg zakładanej wypłacalności oznacza wymóg kapitałowy, który podmiot ten musiałby spełnić na mocy odpowiednich zasad sektorowych, gdyby był podmiotem objętym regulacją tego szczególnego sektora finansowego; w przypadku spółek zarządzania aktywami wymóg wypłacalności oznacza wymóg kapitałowy określony w art. 5a ust. 1 lit. a) dyrektywy 85/611/EWG; wymóg zakładanej wypłacalności finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej oblicza się zgodnie z zasadami sektorowymi najważniejszego sektora finansowego w konglomeracie finansowym.

II. **Techniczne metody obliczania**

Metoda 1: Metoda „konsolidacji rachunkowości”

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego przeprowadza się na podstawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

Dodatkowe wymagania adekwatności kapitałowej oblicza się jako różnicę między:

i) funduszami własnymi konglomeratu finansowego, obliczanymi na podstawie skonsolidowanej pozycji w grupie; elementy kwalifikujące się to takie, które kwalifikują się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi;

oraz

ii) sumą wymagań wypłacalności dla każdego poszczególnego sektora finansowego, reprezentowanego w grupie; wymagania wypłacalności dla każdego poszczególnego sektora finansowego oblicza się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi.

Powoływane zasady sektorowe określono w szczególności w rozdziale 3 tytułu V dyrektywy 2000/12/WE w odniesieniu do instytucji kredytowych, 98/78/WE w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń, oraz 93/6/EWG w odniesieniu do instytucji kredytowych i przedsiębiorstw inwestycyjnych.

▼B

W przypadku podmiotów sektora finansowego nieobjętych regulacją, których nie objęto wspomnianymi powyżej obliczeniami sektorowego wymogu wypłacalności, należy obliczyć zakładany wymóg wypłacalności.

Różnica nie jest wartością ujemną.

Metoda 2: Metoda „odliczanie i agregacja”

Obliczanie dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej podmiotów objętych regulacją, należących do konglomeratu finansowego przeprowadzane jest na podstawie sprawozdań finansowych każdego z podmiotów grupy.

Dodatkowe wymagania adekwatności kapitałowej oblicza się jako różnicę między:

i) sumą funduszy własnych każdego objętego i nieobjętego regulacją i podmiotu sektora finansowego, należącego do konglomeratu finansowego; elementy kwalifikujące się to takie, które kwalifikują się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi;

oraz

ii) sumą:

— wymagań wypłacalności dla każdego objętego i nieobjętego regulacją podmiotu sektora finansowego w grupie; wymagania wypłacalności oblicza się zgodnie z odpowiednimi zasadami sektorowymi; oraz

— wartości księgowej udziałów kapitałowych w innych podmiotach grupy.

W przypadku podmiotów sektora finansowego nieobjętych regulacją oblicza się wymóg zakładanej wypłacalności. Fundusze własne oraz wymagania wypłacalności uwzględnia się według ich proporcjonalnego udziału, jak określono w art. 6 ust. 4 oraz zgodnie z sekcją I niniejszego załącznika.

Różnica nie jest wartością ujemną.

▼M6

Metoda 3: „Metoda łączona”

Właściwe organy mogą dopuścić łączenie metody 1 i metody 2.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

TECHNICZNE STOSOWANIE PRZEPISÓW W SPRAWIE TRANSAKCJI DOKONYWANYCH MIĘDZY PRZEDSIĘBIORSTWAMI NALEŻĄCYMI DO TEJ SAMEJ GRUPY ORAZ KONCENTRACJI RYZYKA

Po konsultacjach z innymi odpowiednimi właściwymi władzami koordynator określa rodzaj transakcji oraz ryzyka, o jakich podmioty objęte regulacją, należące do szczególnego konglomeratu finansowego składają sprawozdanie zgodnie z przepisami art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 2 w sprawie składania sprawozdań dotyczących transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy i koncentracji ryzyka. Podczas określania lub wydawania opinii o rodzajach transakcji i ryzyka koordynator oraz odpowiednie właściwe władze uwzględniają szczególną grupę oraz strukturę zarządzania ryzykiem konglomeratu finansowego. W celu określenia istotnych transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz znacznej koncentracji, w odniesieniu do których przekazuje się sprawozdania zgodnie z przepisami art. 7 i 8, koordynator po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami oraz konglomeratem określa właściwe progi na podstawie ich kapitału własnego określonego przez prawo i/lub przepisy techniczne.

Podczas przeprowadzania kontroli transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz koncentracji ryzyka koordynator monitoruje w szczególności możliwe ryzyko zagrożenia konglomeratu finansowego, ryzyko konfliktu interesów, ryzyko obchodzenia zasad sektorowych oraz poziom lub wielkość ryzyka.

Państwa Członkowskie mogą umożliwić swoim właściwym władzom stosowanie, na poziomie konglomeratu finansowego, przepisów zasad sektorowych dotyczących transakcji dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy oraz koncentracji ryzyka, w szczególności w celu uniknięcia obchodzenia zasad sektorowych.